

плачаха отъ радость. Наконецъ старецъ рече Маріи: Не ли ти го предрекохме, че ще ся възнаградилъ за обичтъ която хранише кѣмъ Отецъ-тъ си? Добрата бабичка ся по съзве малко н приложи, като глѣдаше хубавѣтъ дрѣхъ на Маріа: » Истина, Отецъ-тъ ти имаше правда когато думаше: Оня, който украшава цвѣтата, знае да облѣче добръ и тебѣ. » (т. е. Богъ).

Младата селчанка която стоеше на страна, и слушаше спикитѣ ти и мърмореше: » Какво не станова на тоя свѣтъ! Ето тая умразна просякиня, ся върна благородна госпожа! Кой ся надѣеше за едно таково промененіе? Мы вече не можемъ ся равня съ нея. Нѣ хората ѣмъ знаятъ коя е, повнатъ ѣмъ съ торбитъ на рамо, глѣдали са ѣмъ че ходише кѣмъ еди—кое мѣсто за да испроси. »

Графъ-тъ нemoжа да проумѣе неприличитѣ думи на тая дошава жена, нѣ забѣлежи чрътитѣ ѣ излишени, отъ умразъ и потрѣсеніе, изви очитѣ си съ ужасъ, и каза: » Какво ужасно създание! » По това ся растѣвка нѣколко минути изъ градинѣ-тъ замисленъ.

» Слушай добръ дядо, рече като ся запря предъ Селачаницъ-тъ, имамъ да ти предложа едно нещо: Подарихъ на Маріа малкитѣ си имотъ, когато обработоваше Отецъ-тъ ѣ въ Евхбургъ, нѣ тя е о-ще твърдѣ млада за да отиде тамо, неотивашъ ли да ся утвърдишъ тамо? Истина ще ти ся поврави, и Маріа несе ти зима насѣвъ. Тамъ ще обработвашъ съдбитѣ и цвѣтата, както ти е угодно. Тамъ ще на-